

အောင်မြင်
စာပေ

မာကျူဂျီ

ချစ်သူသွန်းဆစ်တုံဖူးစာ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"ကျွတ်...မာမီတို့ တော့ ရေလည်ရစ်ပြီကွာ"

အထင်ကရ..ခေါင်းမှ ဆံပင်များကို လက်ချောင်းများ ဖြင့် ဖြစ်သလို ထိုးဖွရင်း စိတ်မရှည်စွာ ညည်းတွားနေလိုက်၏။

လက်မှ နာရီကိုပင် ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိလောက် အောင်ပင် ကြည့်မိသည် က အကြိမ်ကြိမ်။ ရွှေဂုံတိုင်မီးပွိုင့်က ဂျာနယ်အရောင်း သမားဆီက ဝယ်ခဲ့တဲ့ ဂျာနယ်လည်း တစ်စောင် လုံး ဖတ်ပြီးပြီ။

MP 4 ထဲက ဟဲလေးသီချင်းလည်း နားထောင်ရလွန်းလို့ ငြီးငွေ့စပြု နေပြီ။

တဖောက်ဖောက်နဲ့ ဘောလုံးမှုတ်ပြီး ဝါးနေတဲ့ ချင်းဂဲန်းလည်း ကုန်ပြီ။ ဝါးရလွန်းလို့ ပါးတွေတောင် ညောင်း လာပြီ။ ကဲ... ဘယ်လောက်ကြာသလဲ တွက်သာကြည့်တော့။

ဒါတောင် အထင်ကရဆိုတဲ့ ကိုယ်က အင်မတန် စိတ်ရှည်တဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက်မို့လို့ ။

အထင်ကရနေရာမှာ ဖေဖေသာဆိုရင် ကားတံခါးကို ဝုန်းခနဲ တွန်းဖွင့်၊ အိမ်နီနီကြီးထဲမှာ ဗေဒင်ဆရာမနဲ့ လေပေးဖြောင့်နေတဲ့ မေမေလက်ကို တအားဆောင့်ဆွဲပြီး ကားရှိရာကို တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ်လာမှာ ။ ပြီးရင် ကားထဲကို ဝုန်းခနဲ တွန်းထည့်ပြီး ကားကို အိမ်ရောက်သည် အထိ ခ

ပုံကြမ်းကြမ်း မောင်းလာမှာ အသေ အချာ။

ဖေဖေစိတ်ကို သိလို့ လည်း မေမေက ဗေဒင်ဆရာအိမ် လာမယ်ဆိုရင် ဖေဖေ မသိအောင် ခိုးလာရတာ။

ဒါတောင် ဗေဒင်ဆရာက မိန်းမဖြစ်နေလို့ ။ ယောက်ျားလေးသာဆိုရင် မေမေနဲ့ အဲဒီဗေဒင်ဆရာကို ပေးစားမှာ ကျိန်းသေတယ်။ အဲဒီလောက်အထိ ဖေဖေက ဗေဒင်တွက်ခြင်းအလုပ်ကို မုန်းတာ။

ဖေဖေက မုန်းလေ...မေမေက ဗေဒင်မေးရတဲ့ ဝါသနာကို ပိုပြီးမစွန့်လွှတ်နိုင်လေ။

ကြားထဲမှာ အထင်ကရ ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကတော့ မြေဇာပင်လေးပေါ့။

"တီ..တီ..တီ"

ကိုယ် စိတ်စောနေတဲ့ အချိန် ဖုန်းထမြည်လာသဖြင့် အထင်ကရ နည်းနည်းတော့ ပျော်သွားသည် ။

ဒီအတိုင်း ဗျိုင်းမျှော်သလို ထိုင်မျှော်နေရတာထက်စာရင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောပြီး အချိန်ဖြုန်းလိုက်တာကမှ ကိုယ့်အတွက် နည်းနည်း အပျင်းပြေမှာ လေ။

"ဟဲလို..ဟင်နရီ..ပြော"

"....."

"ဟာ..အေး..ငါမေ့နေတာ၊ ဆောရီး...ဆောရီး"

"....."

"ငါလား...အခု ငါ့မာမီကို သူ့ဗေဒင်ဆရာမအိမ် လိုက် ပို့ပေးနေရလို့

"....."

"မသိပါဘူးကွာ...ငါ့မှာ စောင့်ရလွန်းလို့ တင်ပါးတွေတောင် အပူရှိန် တက်နေပြီ"

"အေး...လာမှာ ပါ၊ ငါ့အမေကို အိမ်ပြန်ပို့ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ ဆီကို လာ ခဲ့မယ်"

"အေး..စိတ်ချ..လာဖြစ်အောင်လာမယ်၊ အိုကေ.. အိုကေ..စီးယူ"

ဖုန်းခလုတ် ပိတ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီအိတ်ထဲသို့ ထိုးထည့် လိုက်သ ည် ။

"ကျွတ်...ကြာလိုက်တာကွာ"

ကားထဲကို ဝင်မထိုင်တော့ဘဲ ကားဘေးမှာ သာ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြ န် လျှောက်ပြီး မေမေ ထွက်အလာကို စောင့်နေရ၏။

ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်ပြီးတော့ မေမေ အိမ်ကြီးထဲက ထွက် လာသည် ။

"သားရေ...စောင့်ရတာ အတော်ညောင်းသွားပြီလား"

မေမေက လေချိုလေးနဲ့ မေး၏။

"သားလည်ပင်း သုံးလက်မလောက် ပိုရှည်နေပြီဆိုတာ မေမေ သတိ မထားမိဘူးလား"

မျက်နှာကို ပင့်မော့ပြပြီး မေမေ့ကို မကျေမနပ်နှင့် ဘု တောလိုက်ပြီး ကားတံခါးကို ဖွင့်၍ ကားမောင်းသူနေရာကို ဝင်ထိုင် လိုက်သည် ။

မေမေက စိတ်မဆိုးသောမျက်နှာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ရယ်ရင်း ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

"ဘယ်ဝင်ဦးမလဲ မေမေ"

အထင်ကရ အမေးကြောင့် လက်မှ နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ဒီနေ့အဖို့ တော့ ဝင်စရာ မရှိတော့ဘူး သားရေ၊ အိမ်ပဲ တန်းမောင်းတော့၊ တော်ကြာ သားဖေဖေ ကုမ္ပဏီက ပြန်လာလို့ အိမ်မှာ အမေ မရှိရင် မင်းသိတဲ့ အတိုင်း မေမေ့ကို ရစ်တော့မှာ "

မေမေက သူ့အပြစ်တော့ သူသိသည် ။ ဖေဖေ မကြိုက်တဲ့ အလုပ်မို့လို့ ဖေဖေ မရိပ်မိအောင် ပိပိရိရိတော့ လုပ်တတ်သည် ။

"ဒါဆို သား မေမေ့ကို အိမ်ပို့ပြီးတာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားတာလေး ရှိလို့ ဆက်သွားလိုက်မယ်"

တစ်လက်စတည်း မေမေ့ဆီမှ ခွင့်ပြုချက် ယူလိုက်သည် ။

"သွားလေ...အရမ်းတော့ မိုးမချုပ်စေနဲ့ နော်၊ ပေဒင် ဆရာက မင်းကို အနေအထိုင် အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါတဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ၊ မိန်းမရကိန်း ရှိတယ်လို့ ပြောလို့ လား"

မေမေ့သတိပေးစကားကို လိုရာဆွဲတွေးပြီး နောက်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည် ။

"အမလေး...ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာ လဲ၊ ရန်အတိုက် အခိုက်တွေ မြင်တယ်လို့ ဟောလိုက်တာ၊ မနက်ဖြန်မနက် ရွှေတိဂုံကို သွားရဦးမယ်၊ မင်းအဖေရော မင်းအတွက်ရော ယတြာသွားချေရ မယ်"

"မင်းအဖေ နောက်ထပ်ချဲ့မယ့်လုပ်ငန်း အဆင်ပြေ အောင် ခရေသားနဲ့ နဂါးရုံဘုရားတစ်ဆူ ထုပြီး မယ်သီလရှင် ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ သွားလှူရမယ်တဲ့ "

မေမေက သူ့ဟာနဲ့ သူတော့ ဟုတ်နေပြီ။ ဘဝကို ကိုယ့်ရဲ့ ဝင်လေထွက်လေနဲ့ မရှင်သန်ဘဲ ဗေဒင်ကိန်းဂဏန်းတွေကပဲ မေမေ့ ကို ရှင်သန်ခြင်းတွေ ပေးနေတယ်ဟု ထင်နေလားမသိ။

ဗေဒင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် အရမ်းကို အိုဗာဖြစ်လွန်း သည် ။

ဗေဒင်ဆရာမက ရှင့်ယောက်ျား မိန်းမအနှောင့်အယှက် ရှိနေတယ်၊ ယတြာချေတဲ့ အနေနဲ့ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်ကို တစ်လလောက် ခေါ်တင်ထားလိုက်ပါ ဆိုရင်တောင် ဘာမှ ချိန်ဆမနေဘဲနဲ့ တွေ့ကရာမိန်းမ အိမ်ပေါ် ခေါ်တင်ထားမှာ ။ မယုံမရှိနဲ့ ...။

အဲဒီလောက်ထိ ဗေဒင်ကို ခရေဇီ ဖြစ်တာ။

*

အခန်း(၂)

နေ့လည်ခင်း လူရှင်းတတ်သော ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ခပ်မော့ မော့လေး ဝင်လာသော အထင်ကရကို ကြိုရောက်နှင့် နေသော ဟင်နရီ၊ ဂျော့နီနှင့် ဖိုးသားက စပ်ဖြဖြဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။

"ဟေ့ကောင်...မင်းဝင်လာတာနဲ့ အမွှေးတိုင်နံ့တွေ ယတြာပန်းနံ့တွေ ကိုပါ တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာလား"

ဂျော့နီရဲ့ အမေးကြောင့် အထင်ကရ နည်းနည်းတော့ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရ၏။

ပြီးမှ ဒီကောင်တွေ..မတွေ့လိုက်နဲ့ ..တွေ့လိုက်တာနဲ့ သူ့ကို နှိပ်ကွပ်တော့မယ်ဆိုတာ သိပြီးသား။

ထို့ကြောင့် သူတို့ သုံးကောင်ကို အသံတိတ် ကျိန်ဆဲလိုက် ၏။

"ကဲ...အမြန်ထိုင်ပါ သူဌေးရယ်၊ သူဌေးမရောက်သေးတာနဲ့ စားစရာတွေကိုလည်း စိတ်တိုင်းကျ မမှာ ရဲသေးပါဘူး"

ဖိုးသားက ပီဇာတစ်ခုကို ယူစားရင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဆို၏။

"နေပါကွာ...မမှာ ရဲလို့ ပဲ၊ မှာ သာ မှာ ရဲရင်တော့ ဒီဆိုင် စားစရာတွေ တစ်ဆိုင်လုံးတောင် မျှိုထားဆိုထားမလား မသိဘူး၊ မင်းတို့လို ငမဲ့တွေနဲ့ ပေါင်းသင်းမိတာကိုက ငါ့ရဲ့ မဟာအမှား"

ဖိုးသားက ဝါးလက်စ ပီဇာကို ပလုတ်ပလောင်းဖြင့် ကမန်းကတန်း

မျိုးချရင်း ခပ်ကြိတ်ကြိတ် ဆဲလိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်...နောင်တမရနဲ့ ဦး၊ မင်းကို ဖွစရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ မင်း အတွက် အကျိုးရှိမယ့်စကား"

"ဘာလဲ"

ဂျော်နီရဲ့ စကားကြောင့် အထင်ကရ မျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ပြီး ဂျော်နီကို မေးဆတ်ပြရင်း မေးလိုက်သည်။ ။

"အနုပညာခန်းမမှာ လုပ်မယ့် Fashion Show ကို မြဘုန်းလျှံတို့ သွားမယ်တဲ့ ၊ မနေ့က ကွန်ပျူတာသင်တန်းမှာ သူတို့ အချင်းချင်း ပွားနေတာ ငါကြားလိုက်တယ်"

ဂျော်နီစကားကြောင့် အထင်ကရမျက်နှာ လင်းကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ဒါ အမှန်အကန်သတင်းလား"

"အမှန်အကန်ပဲ ဟေ့ကောင်၊ သူ့သူငယ်ချင်းမိစုနဲ့ ငါနဲ့ တောင် အဲဒီပွဲ မှာ တွေ့ဖို့ ဒိတ်ပြီးသွားပြီ၊ အဟဲ...မင်းနဲ့ အတူလိုက်ပြီးတော့ ဆင်ဖြူတော်မှီပြီး အဝတ်စုံပုံမလို့ လေ"

"ဟာ..ဟေ့ကောင်..မညစ်ပတ်နဲ့ ...အယုတ်တမာ ကောင်"

အထင်ကရ ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲတွန့်ပြီး ဂျော်နီကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ကျိန်ဆဲလိုက်သည်။ ။

သူတို့ စကားပြောရင် ဘယ်တော့မှ အနှောင့်အသွား မလွှတ်။ အင်မတန်မှ နားရိုင်းအောင် ပြောတတ်တဲ့ ကောင်တွေ။

ဟင်နရီက မသွားမှာ စိုးရိမ်သောလေသံဖြင့် မေး၏။

"မင်းသွားမှာ လား"

ဖိုးသားက မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် အထင်ကရဆီက အဖြေကို စောင့်နေ၏။

သူတို့ သုံးယောက်စလုံးက အထင်ကရ သွားမှ သွားရမှာ လေ။ ဝန်ထမ်းသားသမီးတွေဆိုတော့ အထင်ကရလောက် ရေကို အလျှံပယ် မသုံးနိုင်။

ဒါကြောင့် အထင်ကရကို မဲဆွယ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အထင်ကရက ကားသော့ဖြင့် စားပွဲဝိုင်းကို တဒေါက် ဒေါက် ခေါက်ရင်း အထာကိုင်ဟန်ဖြင့်...

"အင်း...ဖက်ရှင်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘူးကွာ"

"ဘာ...ဒါဆို မင်းမသွားဘူးပေါ့"

သုံးယောက်စလုံး တစ်လေသံထဲ ထွက်လာသည်။ ။

"အင်း...အဲဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မြဘုန်းလျှံနဲ့ လည်း တွေ့ချင်တယ်"

အထင်ကရက နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့် အသာကုတ်ခြစ်ပြီး အိုက်တင်ခံနေသည်။ ။

"ဒါနဲ့ များကွာ...အထာက ကိုင်နေသေးတယ်...ခွီးထဲ မှ ပဲ"

ဟင်နရီ စိတ်မရှည်တော့၍ ထအော်၏။

ဒီတော့မှ အထင်ကရ မျက်နှာစပ်ဖြဖြ ဖြစ်သွားကာ..

"ဘာလဲ...မင်းတို့ က သွားစေချင်လို့ လား"

"ဟ...သွားစေချင်တာပေါ့၊ မင်းနဲ့ မြဘုန်းလျှံနဲ့ အနီးကပ် အတူတူ လန်းရမယ့်အခွင့်အရေးလေ၊ ဒါကို မင်းက ဘာမူနေတာလဲ၊ ကိုယ် အပြည့်

အဝ ရင်ခုန်ရမယ့်ကိစ္စကို ဈေးကိုင်နေတယ် လဒ်"

ဂျော်နီစကားကြောင့် အထင်ကရ ဂျော်နီကို ဘုကြည့် ကြည့်ကာ...

"နေပါကွာ...မင်းတို့ သွားချင်တိုင်း ငါ့ကို မြဲဘုန်းလျှံနဲ့ မျှားနေတာ ငါ မသိဘူးများ ထင်နေလား"

"အဟဲ...မော်ဒယ်လေးတွေက မိုက်တယ်ကွ၊ သူတို့ ရဲ့ ပေါင်တံသွယ် သွယ်လေးတွေ သူတို့ ရဲ့ ရင်ဘတ်ဝင်းဝင်းတွေကို ကြည့်ရတာ ငါ အသက်နှစ်ရက်စာလောက် ပိုငယ်သွားမှာ ကွ၊ ရေလည် လန်းသလား မမေးနဲ့ "

"အဟီး...အခန့်မသင့်ရင် တစ်ခါတည်း ဝင်ရောလို့ တောင် ရသေးတယ်၊ ငါတို့ က မင်းလို ရေမလျှံလို့ ဟေ့ကောင်၊ ရေသာ လျှံရင်လေ...အဲဒီထဲက အလှဆုံးတစ်ယောက်ကို စပွန်ဆာ ပေးပြီး ငါ့အနားကို ခေါ်ထားမယ်...အဟုတ်"

"နာဘူး"

ဟင်နရီနဲ့ ဂျော်နီစကားကြောင့် အထင်ကရ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သည်။ ။

"ဟေ့ကောင်...နည်းနည်းတော့ ထူးခြားနေပြီနော်၊ ဟိုဘက်ထောင့်က စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကောင်မလေးက မင်းကို သေချာရှိုးနေတယ်ကွ၊ ပုံစံကတော့ လန်းတယ်ကွ"

ဖိုးသားက ရုတ်တရက် သုံးယောက်သား ကြားသာအောင် အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ပြောရင်း တစ်ဖက်စားပွဲက ကောင်မလေးကို ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်နေမိ၏။

ဖိုးသားကြည့်ရာသို့ ဟင်နရီနှင့် အထင်ကရပါ ပြိုင်တူလိုက် ကြည့်

လိုက်ကြ၏။

"ဟင်.."

ထိုကောင်မလေးရဲ့ အကြည့်စူးစူးတွေကို အထင်ကရ ရင်ဆိုင်လိုက်ရတဲ့ ခဏမှာ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ တုန်ခါသွားသည် ။

ထိုမျက်လုံးအကြည့်တွေသည် ဘာကြောင့် များ အထင်ကရကို မှ င်တက်မိသွားစေသည် မသိ။

သေချာတာကတော့ ထိုမျက်လုံးပိုင်ရှင်ကောင်မလေးရဲ့ အကြည့်ထဲတွင် အဓိပ္ပါယ်တစ်မျိုး ပါဝင်နေသည် ဆိုတာကို အထင်ကရ စိတ်ထဲ အလိုလို သိလိုက်သည် ။

ချက်ချင်းဆိုသလို သူမထံသို့ ရောက်နေသောအကြည့်ကို ဖျတ်ခနဲ လွှဲဖယ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ရှေ့မှာ အဆင်သင့် ရှိနေသော ရေသန့်ဘူးကိုယူပြီး တရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်သည် ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကိုယ်ကပင် မနေနိုင်စွာဖြင့် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်မိပြန်၏။

သူမကတော့ အခုချိန်ထိ အထင်ကရကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

ဘယ်လိုအကြည့်လဲ။ နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေပြီ။ သူမ အကြည့်တွေထဲမှာ ကိုယ့်ကို တစ်ခုခု ပြောချင်နေသောအရိပ်တွေက ထင်ဟပ်နေသည် ။

ဘာအဓိပ္ပါယ်များ လဲဆိုတာ သိချင်သည့် ဆန္ဒတွေက အာရုံ အသိတွေကို စေ့ဆော်နေကြသည် ။ ဒီအတွက် အဖြေတစ်ခုတော့ ရမှ ဖြစ်မည်။

ထို့နောက် အထင်ကရရဲ့ အကြည့်တွေကိုလည်း သူမ နည်း တူပဲ ပြန် ပြီးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ဟင်နရီနှင့် ဂျော်နီက နားမလည်နိုင်စွာဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြရင်း ရုတ်တရက် ဝင် လာတဲ့ ပဟေ ဠိုကို အဖြေညှိနေကြ၏။

ကြည့်စမ်း...ဒီမျက်လုံးတွေဟာ လောကကြီးကို မက်မောတွယ်ငြိရိပ် ကင်းပြီး စူးနစ်စွဲလမ်းစေနိုင်သောမျက်လုံးတွေ ပါလား။

အထင်ကရတစ်သက်မှာ ဒီလိုစူးရဲပြီး စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသော မျက် ဝန်းမျိုးကို တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ တစ်ခါမှ လည်း ဒီလို အချိန်ကြာမြင့်စွာ အကြည့်ချင်း မပြိုင်ဖူးခဲ့။ ဘယ်လောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်ပါသ လဲ။

သိပ်မကြာခင်မှာ ပင် သူမသည် ဆလင်းဘတ်အိတ်ကို ကောက်လွှ ယ်ကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် အေးစက်သောခြေလှမ်းတွေဖြင့် အထင်ကရဆီ သို့ ဦးတ ည်၍ လျှောက်လာ၏။

သူမရဲ့ ခြေလှမ်းတွေက စည်းချက်ညီသော တေးဂီတ တစ်ပုဒ်လို က ဗျာဆန်လွန်းနေ၏။

လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ခါသွားသော ပျော့စင်း အိကျ နေသော ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေက ကဗျာလွတ် ကနေကြသယောင် ကြည့် ကောင်းလွန်းလှ၏။

ခြေလှမ်းတွေက တဖြည်းဖြည်း နီး လာပြီ။

"ဟာ.."

"ဟင်..ဟေ့ကောင်..လာ..လာနေပြီကွ"

ဟင်နရီက အထင်ကရလက်ကို အသာကုတ်လိုက်ရင်း ခပ်မြူးမြူးအသံကို နှိမ့်ပြီးဆို၏။

"အစင်လေးပဲကွ...အနီးကပ် ကြည့်လေ ပိုမိုက်လေပဲ"

ဖိုးသားက အသံကို လှိုက်မောသံကြီးဖြင့် အားရပါးရ ချီးမွမ်း၏။

သူမ..အထင်ကရရှေ့မှာ ခပ်တောင့်တောင့်လေး လာ ရပ်သည် ။

"ရှင့်ကို သတိပေးစရာတစ်ခု ရှိတယ်၊ ရှင်ယုံလို့ လည်း ရတယ်၊ မယုံရင်လည်း ရတယ်"

"ဗျာ.."

တအံ့တဩဖြင့် ဆိုလိုက်သူက အထင်ကရ။

ဒီမိန်းကလေး ဘာအထာလဲ။

လူကို ဘလိုင်းကြီး ဝင်ရောတာ သိသာနေ၏။

ရုပ်ကလေးကတော့ မွတ်နေအောင်ကို လှလွန်းသည် ။ဖူးအိ စိုရဲနေသောနှုတ်ခမ်းက ထွက်ကျလာတဲ့ အသံကြည်ကြည်လေးတွေက ဒဏ္ဍာရီထဲက ငှက်ကလေးတွေရဲ့ တေးသီသံလို သာယာ ကြည်လင်နေ၏။

မျက်သားပြာလဲ့လဲ့လေးက ဆန့်ကျင်ဘက်လူသားတွေကို ဖြားယောင်းဆွဲဆောင်နိုင်သော အင်အားအပြည့်ကို သိမ်းထုပ်ထား ပုံရသည် ။

"ရှင် အခုကစပြီး နောက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း မိန်းမ တစ်ယောက်ကြောင့် ရှင့်ရဲ့ ကိုယ်မှာ အန္တရာယ် အငွေ့အသက်တွေ ကျရောက်နေတယ်"

"ဘာ..."

အထင်ကရ အံ့ဩလွန်း၍ မျက်လုံးများ ပင် ပြူးကျယ်ဝိုင်း စက်သွားရ၏။

ကျန်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေလည်း ဘာမှ မပြောနိုင်လောက်အောင် အသံတွေ တိတ်ကာ အံ့ဩနေပုံဖြင့် သူမကို စုပြုံဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ အားလုံးကတော့ ပါးစပ်အဟောင်းသားလေးတွေပေါ့။

သူမ..အထင်ကရရဲ့ ရှေ့မှ ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။

သုံးယောက်သား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ အဖြေညိ၍ကြ၏။

"ဘာ..ဘာလဲကွ..သူက ဂန္ထီရပညာရှင်လား၊ ဒါမှ မဟုတ်အကြားအမြင် ရနေတဲ့ သူလား"

ဟင်နရီက သူ့ရဲ့ မျက်နှာကို ရှေ့ကို တိုးပြီး အထင်ကရကို အငမ်းမရမေး၏။

"ငါ..ငါတော့ ကြက်သီးတောင် ထ လာပြီ၊ သူ..သူက သိုက်နန်းရှင်လား မသိဘူးနော်၊ သိုက်က လာတဲ့ ဥစ္စာစောင့်တွေက မင်းကိုများ ကိုယ်ထင်လာပြနေတာများ လား"

ခပ်ကြောင်ကြောင်အတွေးတွေနဲ့ ထင်ရာကို စွတ်ပြောနေ ကြသော ဟင်နရီနဲ့ ဖိုးသားကို ပေစောင်းစောင်း ကြည့်လိုက်ပြီး...

"မင်းတို့ အရူးတွေလား၊ ဟိုက ဂေါက်ပြီး ပြောသွားတာကို အဟုတ်ကြီး ထင်နေတယ်"

အထင်ကရ ထိုသို့ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောလိုက်၏။

ဟင်နရီနှင့် ဖိုးသားတို့ ကလည်း သူတို့ ထင်မြင်ချက်ကို တစ်ပြား သားမှ မလျှော့။ ဂျော်နီကတော့ ဘေးကနေ၍ ပွဲကြည့်ပရိသတ် လို ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

"ဟေ့ကောင်...မဂေါက်လောက်ဘူးနော်၊ သူ့ပုံစံက အမှန်အကန်ပုံစံ"

"မင်းကလည်း ဒီခေတ်မိန်းကလေးတွေရဲ့ အထာကို မသိဘူးလား၊ သူတို့ ကို လူတွေ စိတ်ဝင်စားအောင် ထင်မှတ်မထားတဲ့ လှုပ်ရှားမှုလေး တွေ လုပ်ပြတတ်တာပဲ"

"ဒါဆို မင်းက သူပြောသွားတာကို မယုံဘူးပေါ့"

"နိုးပဲ"

"ငါတော့ ယုံချင်တယ်ကွ၊ ဟေ့ကောင် ဂျော်နီ..မင်းရော ဘယ်လိုမြင်လဲ"

ဖိုးသားက ဂျော်နီကို အဖော်ညီ၌၏။

"ငါကတော့ လှတာပဲ မြင်တယ်"

"ခွီးထဲမှာ ပဲ...အရေးထဲ နှာဂိုဒေါင် သိမ်းဆည်းရေး လုပ်နေတယ်"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သတိဆိုတာ ပိုတယ်မရှိဘူးပေါ့ကွာ"

ဟင်နရီက အထင်ကရကို ကြည့်ပြီး သတိပေးစကား ဆို၏။

အထင်ကရက လက်ခုပ်တစ်ချက်တီးပြီး ဟက်ခနဲ ရယ် လိုက်သည် ။

"မင်းလဲ ရူးသွားပြီ၊ ငါက သူပြောသွားတဲ့ အကြောင်းအရာထက် သူ့မျက်ဝန်းလဲ့ပြာပြာလေးကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်၊ မင်းယုံမလားတော့ မသိဘူး"

တကယ်ပါ...သူမလေး တော်တော်လှတာတော့ အမှန်ပဲ။

အခန်း(၃)

အခန်း(၃)

ရှိုးခန်းမထဲကို ရောက်ကတည်းက အထင်ကရရဲ့ အာရုံ တွေက ကတ်ဝေါ့လျှောက်နေတဲ့ စင်မြင့်ပေါ်ရှိ မော်ဒယ်တွေဆီမှာ မရှိ။ ပရိသတ်တွေထဲကို ရောက်နေမယ့် မြဘုန်းလျှံကိုပဲ ဝေ့ဝဲရှာနေ မိ၏။

"ဟင်နရီ...လျှံ လာမယ်ဆိုတာ ကျိန်းသေလို့ လား"

"ကျိန်းသေလွန်းလို့ ဟိုဖက်ကမ်းတောင် လွန်သေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စောစောက ငါတို့ မိစုဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက် တာ သူတို့ ဒီခန်းမထဲ ရောက်နေပြီတဲ့ "

"ဟော့...ဟိုမှာ ...ဟိုမှာ "

ဖိုးသား လက်ညှိထိုး မေးငေါ့ပြရာသို့ အထင်ကရ ကြည့် လိုက်သည် ။

နုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေးတွေ ကွေးသွားအောင် ပြိုးလိုက် သည် ။

"လာကွာ...သူတို့ ဆီ သွားရအောင်"

ဟင်နရီပုခုံးကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်ပြီး သူက ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်သွားလိုက်၏။

"ဟေ့...လျှို"

လက်ပြလှမ်းခေါ်ရင်း လျှိုမျက်နှာကို တရှိုက်မက်မက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

ခန်းမထဲက မိန်းကလေးတွေအားလုံးထဲမှာ မြဘုန်းလျှိုသာ အလှဆုံး ဟု သူထင်ပါသည်။ ။

"ဒီပွဲကို နင်တို့ လာမယ်ဆိုတာ ထင်သားပဲ"

မြဘုန်းလျှိုက သူ့အနားမှာ လာရပ်တဲ့ အထင်ကရကို ရှက် မျက်စောင်းလေး ဝဲဝဲလေးဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ဆိုလိုက်၏။

"နင်ရှိတဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ငါရှိနေတတ်တာ ဘာဆန်းလဲ လျှို ရာ"

လက်ကလေး နောက်ပစ်ကာ ခပ်မတ်မတ်လေး ရပ်ကာ ဆိုလိုက်သော အထင်ကရရဲ့ ပုံစံက လျှိုအတွက် ရင်ခုန်စရာကောင်း လောက်အောင်ကို ကြည့်ကောင်းနေ၏။

လျှို ပြုံးလိုက်သည်။ ။ ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်၊ကိုယ်တိုင် ပြန်၍ လှောင်ရယ်သောအပြုံး။

"ဟဲ့...ဘာရယ်တာလဲ"

"ငါ့ဟာငါ ဘာရယ်ရယ်ပေါ့၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လဲ"

မျက်စောင်းလေး ရွယ်ကာ သူ့ခိုးလူမိပုံစံလေးဖြင့် အသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်သော လျှိုရဲ့ စကားကြောင့် အထင် ကရ ခပ်တိုးတိုး ရယ်လိုက်ပြီး...

"ဒါပြီးရင် နင်တို့ ဘယ်ရွေ့စရာ ရှိသေးလဲ"

"ဘယ်မှ မရွေ့ဘူး၊ အိမ်ကိုပဲ ပြန်မှာ "

"ဒါဆို အတော်ပဲ"

အထင်ကရစကားကြောင့် မြဘုန်းလျှံ အထင်ကရကို ဖျတ် ခနဲ
ဝေ့ကြည့်ပြီး...

"ဘာအတော်ပဲလဲ...အရင်းမရှိ အဖျားမရှိနဲ့ "

"ဪ...လျှံလေးကလည်း ၊ အတော်ပဲ..ကွက်တိဆိုတာ ငါတို့
မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီလေ၊ ဒါကြောင့် တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာ ထိုင် ပြီး စကား
လေးဘာလေး ပြောကြတာပေါ့"

"ဘာလဲ...စကားပြောမယ်ဆိုတာ ငါ့ဆီက အဖြေကို မရမက
တောင်းမယ့်စကား မဟုတ်လား"

မြဘုန်းလျှံက အထင်ကရအား နှုတ်ခမ်းစူ၍ ပြောသည် ။

"မတောင်းပါဘူးဟာ...နင်ကလည်း ၊ ဒီနေ့က သူငယ် ချင်းတွေ ပါ
တော့ ရိုးရိုးပဲ ပြောမှာ ပါ...တကယ်၊ ဒီကောင်တွေ ပါနေတာ ဘယ်လိုလု
ပ် အိစီကလီ ပြောလို့ ရမှာ လဲ"

"ဟုတ်တယ်...အထင်ကရအစီအစဉ် မဆိုးဘူး၊ ငါတို့ လည်း စိတ်ထွ
က်ပေါက်လေးတစ်ခု ရသွားအောင် ကော်ဖီလေး သောက်ရင်း ကာရာအို
ကေးလေးဘာလေး သွားဆိုကြတာပေါ့"

မိစုက တစ်တပ်တစ်အား ထောက်ခံသည် ။ အားလုံးက အတိုင်အ
ဖောက် ညီနေတော့ မြဘုန်းလျှံ မငြင်းတော့ဘဲ ခပ်ပြုံးပြုံး အမူအရာ
လေးနှင့် ငြိမ်နေလိုက်၏။

ရှိုးပွဲကြည့်နေချိန် တစ်လျှောက်လုံး အထင်ကရ မြဘုန်းလျှံ တို့ နား
က မခွာတော့။

ပွဲပြီးတော့ အထင်ကရကားနှင့် ပင် ကာရာအိုကေပါ ဆိုလို့ ရသော
ကော်ဖီရှော့ ရှိရာသို့ တစ်ဖွဲ့ကြီး ထွက်လာကြ၏။

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ ရောက်တော့ ပြဿနာက စသည် ။

"မြကလေး.."

အနောက်နားဆီမှ ခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် မြဘုန်းလျှံ နှင့် အထင်ကရ အနောက်ကို ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

"ဟင်...ကိုလင်း"

"ဒါက ဘယ်လဲ"

ကိုလင်းဆိုသော ခပ်ဟော့ဟော့ ဝတ်ထားသည့် လူရွယ်က အထင်ကရကို မနှစ်မြို့သောအကြည့်ဖြင့် ဝေ့ကြည့်ပြီး လေသံ ခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် မေးလိုက်၏။

"ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ တွေ့တာပဲ၊ ကော်ဖီဆိုင် လာတာပေါ့"

မြဘုန်းလျှံကလည်း ဆံစလေးကို ဝေ့ခနဲ ခါပြီး ခပ်တင်း တင်းပင် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

ဟင်နရီတို့ မိစုတို့ သူငယ်ချင်းအဖွဲ့ကတော့ အထင်ကရ နှင့် မြဘုန်းလျှံကို မစောင့်တော့ဘဲ ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ဝင်နှင့် ကြ၏။

ဆိုင်အပြင်မှာ မြဘုန်းလျှံနဲ့ အထင်ကရသာ ကျန်ခဲ့၏။

"မင်း အထာကိုင်ပြီး ငါ့ကို ခေါက်ထားတာတော့ သိပ်ပြီး သဘာဝ မကျဘူး မြဘုန်းလျှံ၊ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ မင်း ဘယ်အတိုင်း အတာအထိ နေရာယူပြီးနေလဲဆိုတာ မင်းသိရဲ့ သားနဲ့ အခုလို ထပ် တွဲတာတော့ ဒါ သက်သက်မဲ့ ရင့်တာပဲ"

ဘလှိုင်းကြီး လာရစ်နေသောလူရွယ်က အထင်ကရဆီသို့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဝေကြည့်ရင်း လက်ထဲမှာ ဝေ့ယမ်းကိုင်လာသော ကား သော့ကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ပုံစံက အထင်ကရကို ပြဿနာ ရှာတော့မည့် ပုံစံမျိုး... ခပ်မိုက်မိုက်။

အမှန်တကယ် ပြောရရင် အထင်ကရ ရန်မဖြစ်ချင်။ ရန် လည်း မဖြစ်တတ်။ သတ္တိကြောင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ရန်ဖြစ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးကိုလည်း အရောက်မခံနိုင်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နှင့် မြဘုန်းလျှံကလည်း သမီးရည်းစားအဆင့်အထိ လည်း ရောက်သေးတာမဟုတ်။ ချစ်ရေးဆိုထားတုန်းအဆင့်ပဲ ရှိသေးတာ။

ဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်ကပဲ ပြေပြေလည်လည် ဖြစ်ဖို့ လမ်း ကြောင်း စခင်းလိုက်သည်။

"သူငယ်ချင်း...ပြောစရာရှိသေးရင် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ လိုက်ခဲ့ပါလား... မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်ပေါ့"

ရင်ထဲမှာ အရှင်းဆုံးစိတ်ကလေးနဲ့ ဧည့်ဝတ်ကျေလိုက် သည့် သဘော။

မြဘုန်းလျှံ ကြည်ဖြူရင် သူမနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူမှန်သမျှဟာ သူ့အတွက် မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေပါပဲ။

ဒါကို တစ်ဖက်က ဘယ်လို ထင်မြင်ယူဆသွားလဲ မသိ။

"မင်း ဝင်ပြီးမခွေပါနဲ့ ၊ ငါပြောတာ မြလေးနဲ့ ပြောနေတာ၊ မင်းအေးဆေးနေလိုက်"

ကိုယ့်စေတနာကို ရင့်သီးစွာ ပုတ်ထုတ်လိုက်သော ကိုလင်း ဆိုတဲ့ လူကို အထင်ကရ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

"ကိုယ့်လူက ရင့်လှချည်လား၊ မြဘုန်းလျှံရဲ့ အသိမို့လို့ အဆင့်အတန်းရှိရှိ မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်တာ၊ ဘာအဆင့်မှ မရှိမှန်း သိရင် ဒီ ကလည်း လေကုန်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဟေ့ကောင်...မင်းဘာစကားပြောတာလဲ"

တစ်ဖက်လူက စတင်ပြီး အထင်ကရရဲ့ ရင်ဘတ်မှ အကျဉ်းကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။

မြဘုန်းလျှံ..ကိုလင်းရဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ကြောင်သွားကာ မျက်ဝန်းအဝိုင်းသားနှင့် ထိတ်လန့်သွားပုံရ၏။

ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ရန်ပြု လာပြီဆိုတော့လည်း အထင်ကရ၏ သတ္တိနှင့် သွေးတို့ က ငြိမ်ကုတ်မနေတော့။

"ခွပ်.."

လက်သီးချက် ခပ်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ကို ကိုလင်းရဲ့ ပါးပေါ်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

"ဟာ...မင်းလို မလောက်လေး မလောက်စားက ငါ့ကို ထိုးတယ်"

ယိုင်သွားသောကိုယ်ကို မလဲကျအောင် ထိန်းရင်း ကိုလင်းဒေါသတကြီးဖြင့် ဆို၏။

ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းမှာ စို့နေသောသွေးစကို လက်နဲ့ ဖိဆွဲ လိုက်ရင်း ကျားနာခဲ ခဲသောမျက်နှာဖြင့် အထင်ကရကို ဝင်ထိုး၏။

နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့မှာ သူတစ်ပြန် ကိုယ် တစ်ပြန် ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး မြဘုန်းလျှံ သွေးပျက်နေသည်။

"အို..တော်ကြပါတော့..မလုပ်ပါနဲ့ ၊ ဟင်နရီ..ဂျော့နီ လာကြပါဦး၊

ဒီမှာ ချကုန်ကြပြီ"

သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ကြိုဝင်သွားသော ဟင်နရီတို့
ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းခေါ်၏။ ကိုလင်းတို့ ဘက်မှ လူ တွေကလည်း
ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကြသည်။

"ဟေ့..ဟေ့..တော်ကြတော့..တော်ကြတော့"

ဟင်နရီတို့ ဂျော်နီတို့ ကလည်း ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်ပြီး ဆိုင် ထဲမှ ဝရ
န်းသုန်းကား ပြေးထွက်လာကြ၏။

သူတို့ အဖွဲ့ကလည်း ကိုလင်းကို ထိန်း...

ဟင်နရီတို့ အဖွဲ့ကလည်း အထင်ကရကို ထိန်းနှင့် ရန်ပွဲက ပြီးသွား
၏။

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ မျက်နှာစာမှာ ရန်ပွဲအလတ်စားလေးဖြင့်
ညံ့ညံ့သွားရသည့် အဖြစ်။

ရှက်စရာကောင်းပေမယ့် ကိုယ့်ဆီကို ရန်က တန်းတန်း မတ်မတ် ဝ
င်လာတာလေ။ ရှောင်လို့ မှ မရတာ။

ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်သွားသော လူအုပ်ကြီး ရှဲသွားကာ ကိုယ့်
စားပွဲဝိုင်းမှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်ကြ၏။

အထင်ကရ မျက်နှာမှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲထူအမ်းနေ ၏။ သူ့ဘဝ
မှာ ရန်ဖြစ်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။

"မင်းကွာ...အစောကြီးကတည်းက ငါတို့ ကို ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒီ
ကောင် သက်သက်လူပါးဝတာပဲ"

ဂျော်နီက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ မကျေမချမ်းပြောကြ၏။

"အဲဒါ ငါ့အမှားပါဟယ်၊ ငါ့ကြောင့် အထင်ကရ ရန်ဖြစ်ရတာ"

မြဘုန်းလျှံ အပြစ်မကင်းသူတစ်ယောက်လို သူ့အပြစ်သူ ဝန်ခံရှာ၏။
ရင်ထဲမှာ အမှန်တကယ်လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတာပါ။

"မဆိုင်ပါဘူး လျှံရာ၊ ဒီကောင်ကိုက ငါ့ကို သက်သက် လာပြီးရင့်
တာ...ရမလားလို့ "

ညီ[?]ငယ်နေသော မြဘုန်းလျှံရဲ့ မျက်နှာကို နာကျင်ကျိန်းစပ် နေတဲ့
ကြားက ခပ်မှေးမှေး ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်သက်သာမှု ရအောင် ဖြေသိမ့်
လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အာရုံတစ်ခုက လှစ်ခနဲ ပေါ်လာသည် ။

မနေ့က ကောင်မလေး ပြောသွားတဲ့ စကားတစ်ခွန်းက သူ့ အာရုံထဲ
ကို အသံလှိုင်းတစ်ခုလို ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည် ။

သူပြောခဲ့တာ ဘာတဲ့ ။

"နောက် နှစ်ဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း အန္တရာယ် အငွေ့ အသက်တွေ
ကျရောက်နေတယ်"..ဆိုတဲ့ စကား။

အထင်ကရ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ခုန်သွားသည် ။

သူ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စရပ်တစ်ခုက သူ့ဆီသို့ အမှန်တကယ်
တိုးဝင်လာနေတာပဲ။

ဘာကြောင့် လဲ။

ဘာဖြစ်လို့ ဒီမိန်းကလေးက အနာဂတ်မှာ မဖြစ်လာသေးတဲ့ ရန်ပွဲ
ကို ကြိုမြင်သွားရတာလဲ။

ခုတော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ကွက်တိကို ဝင်နေတာ။

အံ့ဩစိတ်တွေက နာကျင်မှုတွေကြားမှ ထိုးထွက်လာကြ ၏။

နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသလို ရှိ၏။

အထင်ကရမျက်နှာ နာကျင်မှုတွေဖြင့် မှန်ကုတ်သွား၏။

ဒီမိန်းကလေးက ဗေဒင်ဆရာမလား။

ဗေဒင်ဆရာမဆိုလည်း ဒီလောက်ထိ ကွက်တိမှန်အောင်တော့ ဟော
နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

ခုတော့ သူပြောတဲ့ အတိုင်း ကွက်တိကို မှန်နေတော့ နည်း နည်း
တော့ အံ့ဩမိတာ အမှန်။

သို့သော် ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

*